

Trilogie
Duše

KNIHA DRUHÁ

DARK ROMANCE

JEJÍ DUŠE ZA POMSTU

HARLEY LAROUX

• PŘELOŽILA MARTINA BALZANO

JEJÍ DUŠE ZA POMSTU

Copyright © 2024 Harley Laroux

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © Opulent Designs, 2025

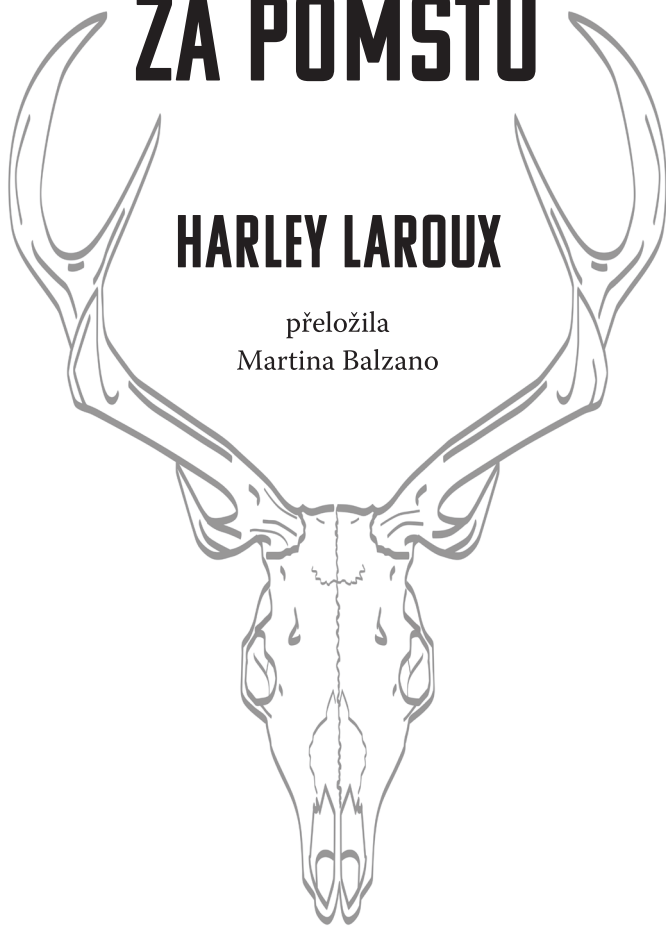
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6824-0 (pdf)

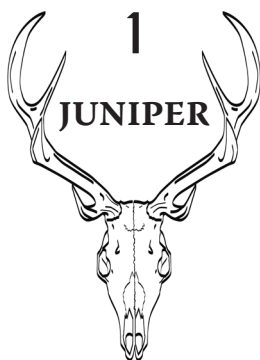
JEJÍ DUŠE ZA POMSTU

HARLEY LAROUX

přeložila
Martina Balzano

Všem, kteří si připadali ztracení v temnotě.

Dědeček mi vždycky kladl na srdce, že kdybych někdy slyšela z lesa volat své jméno, nesmím se ozývat. Ani kdyby to znělo jako hlas mé mámy, bratra nebo nejlepší kamarádky. Vtloukal mi to do hlavy už v době, kdy jsem se sotva dokázala batolit po dvoře, natož se potulovat po lese.

„Kdybys z lesa slyšela volání, ani nepípni. Uteč.“

Nikdy mi nevysvětlil proč. Nebylo to třeba. Jeho pravidlo jsem dodržovala až do puberty. Pokaždé když jsem jela na kole po klikaté silničce, jsem se zaposlouchala do zvuků stromů – vrzání větví a šustění jehličí. Někdy se mi zdálo, že slyším svoje jméno. To jsem pak vždycky šlápla do pedálů, srdce mi bušilo až v krku a neuklidnila jsem se, dokud jsem nebyla v bezpečí za železným plotem obklopujícím kampus.

Podle táty to byla hloupost. „V těchhle lesích není nic, co by se nedalo zabít,“ řekl mi. „Pamatuj si to, Juniper. Stačí, když na sebe budeš dávat pozor a nebudeš se toulat venku po setmění.“

Všichni obyvatelé Abelaumu měli ohledně lesa dost vyhraněné názory. Kdy se mělo chodit ven, kdy se mělo vyrazit na túru, kdy se měly zamknout dveře. Každý by to podal trochu jinak, ale všeobecně panoval názor, že v lese nebylo bezpečno.

Tato neurčitá hrozba nebyla nikdy vyjádřena slovy. Borovice vzbuzovaly neklid, lidé se kvůli nim vyhýbali určitým stezkám a silnicím. Starší obyvatelé si vyráběli přívěsky z větviček, provázků a rybích kostí a věšeli je před domem nebo kolem hranic svých pozemků. Dědeček je míval na sloupcích ohrady kolem louky, kde se pásli jeho koně, jen pár kroků od lesa.

Přesto se mu jedna klisna ztratila. Od té doby koně každý večer zaháněl do stáje.

Když mi bylo patnáct, došlo mi, že tyhle povídačky byly dobré jen pro strašení malých dětí. Z parkoviště přívěsů, kde jsme bydleli, to bylo do města po silnici skoro deset kilometrů. Ale lesem jen dva a půl. Od čtrnácti jsem jezdila zkratkou a vždycky jsem šlapala jako o život, abych byla z lesa co nejdřív venku.

Stromů jsem se nebála. Ale když jsem se mezi nimi zdržela moc dlouho, cítila jsem se divně. Jako by mě tam nechtěly, jako by je moje přítomnost dráždila. Proto jsem se snažila být co nejrychleji pryč. Nemělo smysl pokoušet štěstí.

I s touhle zkratkou jsem do školy obvykle dorazila pozdě, zvlášť když se máma celou noc hádala se svým přítelem, křičeli na sebe, a já kvůli tomu nemohla spát.

K snídani jsem si dala energetický nápoj, který jsem vytáhla ze zadní části ledničky. Nalila jsem ho do sebe na chodbě, zatímco jsem čekala na zvonění před přestávkou na oběd. Zmeškala jsem první tři hodiny a nehodlala jsem nakráčet do třídy uprostřed výkladu pana Thornea a dát mu záminku k přednášce o nedochvilnosti.

Když se ozval zvonek, na chodbu se vyhrnul dav studentů a já se schoulila do výklenku u fontánek. Konečně jsem zahlédla Victoriin hnědý culík. Prodírala jsem se davem, abych ji dohonila.

„Holka, zase jdeš pozdě?“ vykulila na mě oči. „Thorne nakonec zavolá tvoji mámě.“

Pokrčila jsem rameny. „Máma mu to stejně nikdy nezvedne. Podle mě už jí odpojili telefon.“ Nedočkavě jsem ji šťouchla do paže. „Tak co? Máš to?“

„Pšššt.“ Rychle se rozhlédla po jídelně a sáhla do kabelky. Nenápadně z ní vytáhla igelitový pytlíček s malinkatým čtverečkem ze složeného alobalu.

Usmála jsem se a ona se širokým úsměvem zatryčkovala: „Už je skoro čas na malej výlet!“

Lavičky na trávníku byly zaplněné skoro do posledního místa. Na říjen bylo nezvykle hezké počasí – sluníčko svítilo a po blankytně modrém nebi líně plulo pár naducaných mráčků. Kličkovaly jsme mezi stoly a Victoria debatovala sama se sebou o tom, jestli bychom si měly nebo neměly odskočit z kampusu na ledovou kávu. Ale víc než její kofeinové dilema upoutal mou pozornost jiný rozhovor.

„Pod celým městem se táhne síť důlních šachet. Jsou přímo tady pod náma. Nikdo neví, jak hluboko sahají.“ Následoval nervózní smích a já zahlédla Victoriino dvojče Jeremiaha, kterého uchváceně poslouchaly dvě nové studentky. „Jenže pak se to celý podělalo, protože starej stříbrnej důl provrtali moc hluboko. Narazili na podzemní říční systém a celej důl zaplavila voda. Šachty se zhroutily a zasypaly většinu dělníků.“

„Do háje,“ zamumlala jedna z jeho posluchaček. Jeremiahovo vyprávění ji natolik zaujalo, že zapomněla na jídlo a ztuhla se soustem v půlce cesty k ústům. Tohle bylo pro Jeremiaha typické – pozornost, které se mu dostávalo díky jeho pozici ve školním fotbalovém týmu, mu zřejmě nestačila, a musel děsit nové studentky místními legendami.

„Takže jsou všichni pořád tam dole?“ zeptala se ta druhá holka. „Jako že je nedostali ven?“

„Přežili to jen tři,“ odpověděl Jeremiah temně. „Dva týdny se tam dole živili mrtvolami svých kámošů.“

„Fuj!“ vyjekly obě holky. Napadlo mě, že vyděsím pro změnu já jeho, a přikradla jsem se za něj. Když se Jeremiah naklonil ke svým posluchačkám a teatrálně ztišil hlas, Victoria se na mě podívala a obrátila oči v sloup.

„Jenže ti horníci tvrdili, že přežili díky něčemu jinému,“ zamumlal a jeho publikum napjatě čekalo na pokračování. „Podle legendy se při hloubení šachet probudilo něco hodně starýho a mocnýho. Někdo říká, že je to monstrum. Ale horníci povídali, že je to Božstvo. Prý ušetřilo jejich životy výměnou za –“

„Mohl bys přestat plácát nesmysly? Tyhle historky se hodí možná tak k táboráku.“ Popadla jsem Jeremiaha za ramena a on sebou trhl tak silně, až si málem vylil pití. Ty jeho fanynky na mě koukaly jako na vraha. Victoria se posadila na protější lavičku, věnovala jim svůj povýšenecký úsměv a ony se jako na povel zvedly a odcupitaly pryč.

Na Victorii – a vlastně ani na Jeremiaha – si nikdo nevyškakoval. Jejich otec Kent Hadleigh byl hlavním sponzorem naší střední školy a za jeho velkorysost po něm pojmenovali celé křídlo budovy. Victoria a Jeremiah si mohli dělat, co se jim zachtělo.

Nevěděla jsem, proč se se mnou chtějí přátelit, obzvlášť protože navazovat přátelství nebyla moje parketa. Většina lidí mě považovala za mrchu. Buď proto, že mě někdy naštváli, nebo se dozvěděli, že mě naštvál někdo jiný. Právě pověst mrchy a královny večírků bylo to jediné, co jsme měly s Victorií společného.

V jednom kuse se tahala s dealery, dokázala mi sehnat v podstatě cokoli a její rodiče byli neskutečně štedří. Její máma mě loni vzala na nákup nového oblečení, protože si všimla, že pořád chodím v děravých botách.

„Fakt musíš být takovej kazišuk?“ zakňučel Jeremiah.
„Chtěl jsem z nich vytáhnout telefonní čísla.“

„Taková hrůza, chudáček Jeremiah se nedostal pár holám do kalhotek,“ posmívala se mu Victoria s předstíraným smutkem, vytáhla zrcátko a nanesla si na rty lesk. „Fakt tragédie.“ Odmlčela se a zadívala se někam za mě. „Fuj, bože. Na dvanácté hodině je naše podivínka.“

„Čau lidi.“

Otočila jsem se. Za mnou stála Everly Hadleighová, její dlouhé blondaté vlasy jí lemovaly tvář jako nadýchaná hříva. Obvykle se bavila s lidmi, kteří se zajímali o umění, a i teď měla sukni svých plandavých černých šatů potřísněnou bílou barvou. Ruce měla sepnuté za zády a mluvila tak potichu, že jsem ji přes hovor ostatních skoro neslyšela.

Victoria pootevřela pusu a rozhlédla se. „Slyšela jsi něco, Juniper? Nebo tady jen fouká vítr?“

Zasmála jsem se, ale nebylo mi z toho moc dobře. Já proti Everly nic neměla. Byla strašně divná a moc měkká na to, aby se se mnou mohla přátelit, ale Victoria ji přímo nenáviděla. Samozřejmě jsem věděla proč. Věděli to úplně všichni.

„Půjčíš mi prachy?“ zeptala se Everly ještě tišším hlasem.
„Meredith mi ráno zapomněla dát peníze na oběd.“

„Máma toho má hodně, víš?“ odpověděla Victoria a začala se hrabat v kabelce. „Zajímá se totiž hlavně o své vlastní děti.“

Trhla jsem sebou. Paní Hadleighová – Meredith – nebyla Everlyina matka. Když má místní celebrita poměr s vlastní sekretářkou, zvěsti se rozšíří rychlostí blesku. A z Kentovy aféry se navíc narodila dcera. Everly žila u Kenta a Meredith a po městě se povídalo, že její biologická máma má o kolečko víc.

Přesto stále pracovala po Kentově boku v Klubu přátel historie. Nešlo mi to na rozum, ale taky jsem nebyla

v pozici, kdy bych mohla spletné vztahy jiných lidí odsuzovat. Sama jsem nepocházela z ideální rodiny.

„Prosím?“ Everly si přehodila vlasy přes rameno a zatáhla za látku šatů. „Jen si skočím pro něco do automatu.“

„Uf, no tak jo,“ hekla Victoria a vytáhla z peněženky pětistodolarovou bankovku. Když si ji Everly chtěla vzít, stáhla ji zpátky. Dívka si povzdechla a ramena jí poklesla.

„Udělám ti úkol z matiky,“ hlesla.

„Celej tejden,“ usmála se Victoria, a než sestře konečně předala peníze, přitiskla si dlaň na srdce. „Páni, Ev, to je tak milý, že jsi mi to nabídla!“ Její úsměv zmizel v okamžiku, kdy se k nám Everly obrátila zády. „Mimochodem, Jerry, později si беру auto.“

Jeremiah ji probodl vzteklým pohledem a já mu nepozorovaně sebrala z talíře pár hranolků. „Ehm, to nepůjde, jedu s Brendonem do Hyper Bowlu.“

„Tak jeďte jeho károu,“ pokrčila rameny Victoria.

„To teda ne, ty jsi měla auto posledně! Ať tě odveze máma!“

„Jerry, беру si auto, tečka. I kdybych měla do kufru nacpat tvoji mrtvolu.“

Dohadovali se až do konce polední pauzy. Victoria dosáhla svého a Jeremiah to přežil bez úhony.

„Kam jsi řekla mámě, že jedeš?“ zeptala se mě Victoria a ztlumila hudbu jen natolik, aby ji nemusela překřikovat. Nechala jsem na ní, kde si dneska večer dáme LSD, a ona nás vezla podél zálivu dál na sever. Stromy postupně houstly, domů ubývalo a mezery mezi nimi se prodlužovaly. Ideální pro náš první trip by byl hotel nebo kamarádčin pokoj, ale ona trvala na tom, že venku to bude „magický“.

„Máma bude mít minimálně do zítřka kocovinu,“ odpověděla jsem. „I kdybych zmizela na celej tejden, vůbec by si toho nevšimla.“

„Máš kliku,“ ušklíbila se Victoria. „Moje máma musí mít pod palcem úplně všechno. Řekla jsem jí, že spíme u Kim.“

Victoria sjela se svým BMW X5 ze silnice na úzkou, rozježděnou lesní cestu. Byla pokrytá jasně zeleným mechem a popadané kmeny a mohutné kořeny obrůstaly kapradím. Victoria zaparkovala, stáhla okýnka, otevřela střešní okno a vypnula motor. Obklopily nás zvuky lesa: vítr v korunách stromů, cvrlikání ptáků, sténání větví nad našimi hlavami.

„Tady,“ řekla. „Tady to bude dokonalý.“

Nebyla jsem si jistá, kdy drogy začaly působit. Od chvíle, kdy jsem si papírek položila na jazyk, až do okamžiku, kdy se barvy kolem mě začaly slévat do bizarních obrazců, čas ztratil význam. Z mého telefonu hrála písnička „You Are a Memory“ od Message to Bears a já bych přísahala, že trvala neskutečně dlouho. Celé hodiny.

Vystoupily jsme z auta, a když jsem vztáhla ruce k obloze, byla jsem si jistá, že se dotknu mraků. Při přelézání zhrouceného kmene jsem pod prsty cítila každou prasklinu v suché kůře. Vzduch byl tak osvěžující – jako perlivá voda s obrovským množstvím bublinek –, až mě to rozesmálo. Pak jsem se nemohla přestat hihňat a všechno, na co jsem se podívala, mě rozesmívalo ještě víc.

„Cítíš to?“ Victoria zněla jako zpomalený film, a já se zalykala smíchy. Přikývla jsem a ona se taky rozřehtala.

Čas se neustále proměňoval. Mohla jsem ho měřit kroky nebo nádechy. Mohla jsem ho měřit těmi prazvláštními záchvěvy, které se čeřily v mé hrudi, byly napjaté k prasknutí jako gumička, ale nadnášely mě jako vzduch pod křídly ptáka. Drogy mohly působit ve vlnách, ale trvaly ty vlny několik minut? Hodin? Celou věčnost?

Slunce kleslo k obzoru a já jsem ležela v trávě a pozorovala kaleidoskop stromů nad svou hlavou na pozadí bleďe růžové oblohy. Všechno se kroutilo, protahovalo a měnilo.

Nade mnou se objevila Victoriina tvář. Vypadala divně, ale v tu chvíli působilo divně úplně všechno.

„Juniper, měly bychom se projít.“

Zavrtěla jsem hlavou. Doufala jsem, že to uvidí taky, veškeré ty barvy, víry, jak všechno dýchá. Natáhla ke mně ruku a mně bleskla hlavou legrační myšlenka, že její ruka a hlava nejsou vůbec spojené.

„Musíme chodit. Pojď. Chci ti něco ukázat.“

Přála jsem si jen tak ležet v trávě, dokud nezarostu, dokud nebudu vypadat jako vyvrácená borovice pokrytá lišejníky a ostrůvky mechu. Ale Victoria se mě snažila vytáhnout na nohy, a tak jsem se podvolila a plahočila se s ní hlouběji do lesa.

Slunce už zapadlo. Světlo zešedlo a po obloze se honily mraky. Poprvé za celou věčnost jsem se podívala na hodinky, ale čísla nedávala smysl. Byly to jen digitální značky na malém displeji, mlhavé a podivně trojrozměrné, jako bych po jejich okrajích mohla přejet prsty. Rychle jsem je stáhla z dohledu a přesně v tu chvíli jsem uviděla, kam mě Victoria vede.

„Sem nesmíme chodit,“ namítla jsem s pohledem upřeným na staré věže kostela svatého Tadeáše, které se tyčily mezi stromy. Kdybych nebyla sjetá, tohle místo by mě neděsilo. Bylo opředené všelijakými legendami, ale já věděla, že jsou to jen smyšlené povídačky. Vnější nátěr už dávno oprýskal a odhalené dřevo ztmavlo vlhkostí. Ze starých prken rašily lišejníky a houby. Pod třemi věžemi, které zdobily přední část kostela, zářilo velké vitrážové okno s motivem ženy stojící u moře. V napřažené ruce držela dýku.

Kostel měl stejně temnou minulost jako celý Abelaum. Stál poblíž zavalené důlní šachty, odkud kdysi zachránili malou skupinku přeživších. Říkalo se, že se ti tři horníci právě tady zastavili a kostel zasvětili Božstvu, o němž tvrdili,

že jim v těch temných vodách hluboko pod zemským povrchem zachránilo život.

Říkali mu Hluboké. Někteří staří lidé o něm tu a tam blábolili. Ale pro naši generaci už to byla jen strašidelná pohádka ze stejné kategorie jako příběhy o sněžném muži.

Historie a mýty se v tomto městě neoddělitelně prolínaly.

Starý kostel měl být mrtvý jako vybělené kosti, ale vzduch kolem něj se vlnil podobně jako nad rozpálenou kapotou auta uprostřed léta. Náhle jsem se zarazila, zatahala Victorii za ruku a ona se na mě podívala vytřeštěnýma očima.

„Proč ne?“ zeptala se. „Už jsi tam byla, Juni, byly jsme tam obě.“ Pokrčila rameny. „Je to jenom starej kostel.“

„Ne... teď ne,“ protestovala jsem a snažila se vymanit ruku z jejího sevření, ale buď jsem byla slabší, než jsem si myslela, nebo mě záměrně držela vši silou a nechtěla mě pustit. „Nechci tam jít, když jsem sjetá. Pojdme zpátky. Vrátime se na kraj lesa.“

Victoria zavrtěla hlavou. „Jen tam nakoukneme. Prosím. Chci se tam na chvíličku porozhlédnout.“

Z nějakého důvodu mi na tom něco nesedělo. Cítila jsem kouř, jako by někde poblíž hořel táborák. Když se temnota kolem nás prohloubila a my se blížily ke kostelu, zahlédla jsem za špinavým oknem záři. Touhle dobou by už měli cvrlikat cvrčci, ale v lese panovalo hrobové ticho.

Victoria byla přece moje nejlepší kamarádka.

Vchod nebyl zajištěný řetězy jako obvykle. Když jsme tu s Victorií okouněly předtím, pily jsme, kouřily a rádíly, musely jsme dovnitř vklouznout zadním vchodem. Ale řetěz byl pryč a těsně předtím, než Victoria otevřela dvoukřídlé dveře, jsem poznala, že nejsme samy.

Někdo byl uvnitř. Čekal na nás.

Poprvé v životě jsem z lesa zaslechla šepot.

Slyšela jsem, jak někdo za mými zády volá moje jméno.

Přála bych si zapomenout na všechno, co si z té noci vybavuju.

Přála bych si už nikdy nemít noční můry.

Přála bych si tu noc vymazat z paměti.

Tu noc, kdy něco volalo moje jméno, jsem se dozvěděla, proč jsem měla utéct.

Střecha kostela se před lety zhroutila a zející dírou dovnitř proudilo měsíční světlo na hromadu sutí pod ní. Lavice pořád stály na svých místech v úhledných řadách a čekaly, až se v nich usadí farníci.

Když Victoria otevřela dveře, někdo v nich seděl.

Na dvě desítky párů očí se otočily a sledovaly náš příchod. V naprostém zmatku jsem po známých tvářích těkala pohledem a chvíli jsem byla přesvědčená, že musím mít halucinace. Všichni měli na sobě bílé hábity, a když jsem kolem nich procházela, začali si nasazovat masky v podobě jelení lebky.

Byl tam pan Thorne a taky moje učitelka dějepisu, slečna Malcolmová. Mike z benzínky. Ta divná stařenka, paní Kathy, která bydlela kousek od univerzity. Uprostřed kostela plápolal oheň a Victoria mě vedla až za něj. Připadala jsem si jako na bizarní jízdě zábavním parkem a to zvláštní setkání jsem pozorovala s nezaujatým okouzlením.

Dokud jsme nedošly ke kazatelně.

Před námi se objevil Keith Hadleigh celý v bílém a s rukama sepjatýma před sebou. Kousek od něj čekali Meredith a Jeremiah. Žena, která stála vedle Kenta, mi byla povědomá, ale nemohla jsem si vybavit její jméno...

Dokud jsem ve stínech za kazatelnou nezahlédla Everly.

Ta žena vedle Kenta nebyl nikdo jiný než Heidi Laverneová – jeho recepční a milenka, matka jeho nemanželské dcery.

Nechápavě jsem nakrčila čelo. Victoria pustila mou ruku a postavila se vedle své matky a bratra. Usmála se na mě, ale drogy v mém mozku proměnily její výraz ve zlověstný škleb. Teď jsem mohla měřit čas úderu svého srdce. Buch buch. Buch buch. Každý záchvěv v hrudi mě bolel. Každý úder se mi snažil napumpovat do končetin adrenalin. Polovina mého mozku byla přesvědčená, že to všechno jsou jen vidiny. Nemohlo to být skutečné. Byla to jen další vlna účinku drog.

Ale druhá polovina mého mozku s neochvějnou jistotou věděla, že se děje něco hodně, hodně zlého.

Že musím utéct. Hned teď.

Otočila jsem se ke dveřím kostela – byly zavřené a dav v bílých hábitech se přibližoval. Předě mnou se tyčila hradba postav, které najednou měly masky a chladně na mě zíraly temnými očními důlky.

Z hustých mraků zaduněl hrom.

„Čekali jsme na tebe, Juniper,“ oslovil mě Kent. Pomalu jsem se otočila jeho směrem. Victoria už na sobě měla stejný bílý hábit jako ostatní. Když její tvář zmizela za maskou, zavrtila jsem hlavou.

Na co si to sakra hráli? Co to na mě zkoušeli? Měla jsem halucinace?

Začala jsem rychle couvat, ale několikrát jsem klopýtla o suť na podlaze. Daleko jsem se nedostala. Kent kývl, dvě maskované postavy mě popadly za paže a vlekly mě zpátky ke kazatelně. Netušila jsem, co se to děje, ale vždycky jsem nesnášela, když na mě sahali cizí lidé. Odstrčila jsem je a zaryla paty do země. Proč na mě všichni jenom civěli a nic nedělali?

„Pusťte mě!“ Snažila jsem se jim vyvléknout, jejich masky působily přes závoj psychedelik až příliš realisticky. Jako by mě neslyšeli. Donutili mě předstoupit až před Kenta, kde mě srazili na kolena.

V okamžiku, kdy jsem dopadla na špinavé dřevěné desky, mě do tváře uhodila realita. Doopravdy se to dělo. Do háje, tohle všechno bylo skutečné.

„Žádný strach, má drahá. Všechno je tak, jak má být.“ Kentův hlas zněl klidně, připadal mi téměř uklidňující. Usmál se na mě a zlehka mi přejel po tváři chladnými prsty. Odtáhla jsem se a pokoušela se vytrhnout ze sevření těch dvou, kteří mě pořád svírali.

„Co to sakra děláte?“ zaječela jsem roztřeseným hlasem. „Pusťte mě! Řekněte jim, ať mě pustí!“

Kent zavrtěl hlavou, jako bych byla dítě, které se dožaduje něčeho absurdně nerozumného. „Povolalo si tě Božstvo, má drahá. Čeká na tebe už velmi dlouho.“

Zasmála jsem se, přestože to nebylo vtipné. Nic z toho nebylo vtipné. Srdce mi mlátilo do žeber, jako by se snažilo uniknout ze svého vězení z kostí. „Přestaňte,“ řekla jsem. „Nechte toho. Tohle vůbec není vtipný.“

Kent se otočil, zvedl z kazatelny za svými zády masku a nasadil si ji na hlavu. Stal se další lebkou s prázdnými očními důlky a ta žena v černém mě sjela zkoumavým pohledem.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Juniper! Juniper Kynesová!“ vydechla jsem, zoufalá marnou snahou vyprostit paže. „A vím, kdo jste vy! Jste Heidi Laverneová! Všechny vás znám!“ ječela jsem a doufala, že je tím vyvedu z míry. Nevěděla jsem sice, co mají v plánu, ale znala jsem jejich jména i tváře. Mohla bych to někomu říct. Mohla bych je obvinít.

Jenže... z čeho?

Heidi pomalu přikývla. „Ona je tou, kterou Božstvo hledá. Volá její jméno.“

„Volá její jméno,“ zamumlal dav za mými zády jednohlasně.

V hlavě mi vířily myšlenky. Stěny se slily do bizarních vzorů, podlaha se změnila v nekonečné bludiště čar, podobně jako póry a pihy na Heidině tváři. Ustoupila, vytáhla ze záhybů černých šatů nůž a podala ho Kentovi.

Připadalo mi, jako by se část mého mozku vypnula. Kousek mé mysli, ten kousek, který stále dokázal logicky uvažovat, věděl, co se stane. A tak stiskl vypínač a vypnul mě.

Vypnul moje hlasivky, které chtěly křičet.

Vypnul moji zoufalou snahu bojovat, abych neplýtvala energií.

Znehybněla jsem, po tváři mi stékaly horké slzy.

„Bratři a sestry!“ Kentův hlas duněl prostorem a rozléhal se mezi krokvemi. „Božstvo nás dlouho zahrnovalo svým milosrdenstvím a trpělivostí, dlouho čekalo na tento okamžik! Dnes v noci poprvé dostojíme slovu našich předků. Dnes v noci začíná na Zemi nová éra. Dnes v noci odevzdáme Hlubokému první oběť.“

„Amen,“ odpovědělo shromáždění jednohlasně a já se otrásla nekonečným odporem. Upřeně jsem sledovala nůž a odraz plamenů na čepeli, když ho Kent pomalu otočil v rukou a poklekl přede mnou.

„Pane Hadleigh,“ špitla jsem roztřeseným hlasem. „Prosím.“

„Znáš ten příběh, Juniper?“ zeptal se vesele, jako by si povídal s malým dítětem. „Před dávnými časy přežili tři muži tragickou záplavu dolů. Jen tři. Z desítek horníků zbyli pouze tři přeživší.“

„Jo, znám ten příběh.“ Teď už jsem plakala a nespouštěla oči z čepele. Vědomí, že se stane něco strašného a já se nemůžu nijak bránit, mi svázalo končetiny hrůzou. „Vyprávěl mi ho dědeček, protože tam dole zůstal jeho praděda –“

„A ten byl jedním z přeživších,“ přerušil mě Kent. Jediným plynulým pohybem mi rozřízl tričko.

Projel mnou pocit ponížení, nesnesitelně mě páčil na kůži, ale odporně studil v břiše. Kroutila jsem se v zajetí paží, které mě svíraly, když ze mě zničené tričko strhával, a tiše jsem žadonila: „Prosím, prosím, ne, prosím...“

„Tvůj předek byl ušetřen. Boží milost musí být splacena,“ prohlásil Kent pevným hlasem.

A pak mi začal řezat do kůže.

V hlavě se mi rozlila tma. Upadla jsem do prázdna, kam pronikal jen hlas Kenta Hadleigha.

„Tvá duše byla zaslíbena Hlubokému, má drahá. Přešlo šest generací a přísaha musí být splněna. Za tři ušetřené životy budou odevzdány tři duše.“

Shromáždění opakovalo: „Za tři ušetřené životy budou odevzdány tři duše.“

Křičela jsem, ale hlas se mi třásl: „Ne, ne, je to jenom pověra, je to všechno jenom pověra, není to skutečný! Je to nesmysl! V dolech žádný Božstvo není! Prosím!“

Proč to dělali? Proč? Dospělí neměli věřit strašidelným historkám, měli jimi jen děsit malé děti. Teenageři si vyprávěli své vlastní děsivé verze, když v křoví popíjeli levné pivo. Nic z toho nebylo skutečné.

Řezné rány mě bolely a pálily, jako by byl nůž rozžhavený. Z pohledu na rozmazanou krev na mé hrudi se mi zatočila hlava tak, že jsem se propadla ještě hlouběji do té příjemné temné prázdnoty, která mě chránila.

Další, co jsem skutečně vnímala, byl déšť, když mě někdo nesli. Byla mi zima a z řezných ran na hrudi se mi řinuly potoky krve. Co mi to udělali? Co to sakra udělali?

Chtěli mě zabít?

Hodili mě do bláta. Snažila jsem se plazit, hýbat, ale nejspíš mě zase zdrogovali, protože jsem se nemohla hnout. Ruce jsem měla sevřené jako pařáty, ztuhlé a bolavé. V líjaku se ozval zvuk připomínající lámání dřeva. Obestoupily mě

bílé hábity a já jsem se k nim natahovala, drápala zablácenými prsty po látce, doufala a žadonila o pomoc.

Žádná pomoc nepřišla. Bylo mi patnáct let a oni mě jen mlčky pozorovali. Byly jich desítky.

Nikdo mi nepomohl.

Nikoho jsem nezajímala.

„Victorie!“ vykřikla jsem její jméno do anonymního davu. „Victorie, pomoz mi!“

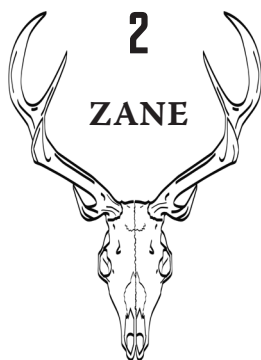
Nepomohla mi. Nezajímala jsem ji. To ona mě sem přivedla.

„Pošlete ji Božstvu.“

Vláčeli mě bahnem a přede mnou se tyčil dřevěný rám temné, otevřené důlní šachty. Snažila jsem se jich chytit za ruce, z posledních sil jsem se snažila bránit.

Marně.

Hodili mě do tmy.

O tři roky později

Určitá místa na Zemi jsou prokletá, nasáklá utrpením. Ochutnala bolest, utrpení a krev a jejich chuti se nemožnou nabažit. I za denního světla se utápějí v děsivé temnotě a stínech.

Právě na taková místa mě to táhlo nejvíc, připomínala totiž domov. Asi proto tolik přitahují démony. Netvrdím, že je peklo trudné a nepříjemné. Naopak, peklo je nekonečně fascinující dokonce i pro nás nesmrtelné. Je rozlehlelé, mnohem rozlehlejší než Země. Drží se v něm temnota a bolest, někde i utrpení a agónie, které není možné popsat slovy. Ale jeho obyvatelé existují po celá staletí, po tisíciletí. Stalo se svědkem válek, povstání, vzestupu a pádu měst i celých kultur. Je plné kouzel a vzpomínek.

Město Abelaum – stejně jako peklo – postavili na základech magie a vzpomínek. Bylo nádherné, přitáhlo spoustu zvědavých smrtelníků a polapilo je jako pavouk do sítě. Někteří tam zůstali navždy, jiní rychle odešli.

Ale Abelaum měl něco, co peklu chybělo – Božstvo.

Božstva a démoni spolu nikdy nevycházeli. Sebrali jsme jim peklo a oni, oslabení a nehybní, skončili na Zemi. Ale ti nenechají lidičkové vždycky zašli příliš daleko. Zvědavé

lidské ruce se daly do pohybu a zvědavá lidská mysl něco probudila k životu.

Lidé a božstva nešli dohromady. Dejte člověku vědomosti, a on si bude myslet, že je moudrý. Dejte mu knihu kouzel, a jemu se bude zdát, že je mocný. Dejte mu náboženství, a bude mít za to, že je neomylný.

Pro démony bylo výhodnější jít božstvům z cesty, i když šlo o tak lákavou lahůdku, jakou byl Abelaum. Přesto jsem se po několika letech vrátil. Jako už několikrát a vždycky kvůli Leonovi.

My démoni jsme nebrali vztahy na lehkou váhu. Když byl jeden z nás vyvolán a držen v zajetí nějakým ubohým lidským kouzelníkem, neopustili jsme ho. Leon a já jsme si kdysi přísahali a naše pouto vydrželo celá staletí. Přetrvá navěky. Sice už jsme nebyli milenci jako kdysi, ale vztahy trvající stovky let svou dynamikou připomínaly příliv a odliv. Chvíli jsme si blížící, chvíli vzdálení.

„To zatraceně bolí,“ zasyčel Leon a vycenil ostré tesáky, zatímco jsem mu čistil popáleniny na ramenou. Nevěděl jsem, za co ho jeho vyvolávač potrestal tentokrát. Leon snadno vypěnil a já mu to nemohl vyčítat. Vždycky měl smůlu a to, že ho ta ubohá rodina – Hadleighovi – vyvolala a držela v zajetí, pro něj bylo jen jednou z mnoha nedávných patálií.

„Nemusíš mi to ošetřovat,“ zabručel. „Vždyť je to fuk.“

„Mně to není fuk.“ Pokusil se zvednout hlavu a vstát, ale já mu to nedovolil. Zdálo se, že má dokonce spálené i blond vlasy. Jeho vyvolávač používal brutalitu a bolest jako zbraň, kterou si vynucoval poslušnost. „Vím, že se z toho dostaneš, Leone, ale o tohle fyzický tělo je zkrátka potřeba pečovat. Když to bude čistý, zahojí se to rychleji.“

„Zasranej Kent,“ zamumlal. „Přísahám, že ho zabiju. Přísahám.“

Kent Hadleigh – muž, kterému Božstvo věnovalo vědomosti, knihu kouzel a náboženství. Kvůli této nebezpečné trojkombinaci se považoval za nedotknutelného.

„Proč to bylo tentokrát?“ zeptal jsem se a odhodil zkrvavený hadr. Vracel jsem se do Abelaumu tak často, že jsem si tu pořídil dům, takže si měl Leon kde odpočinout. S aurou bohatství – domem, autem, iluzí peněz a vznešenosti – bylo mnohem jednodušší získat důvěru smrtelníků. A já to měl v popisu práce, byl jsem přece lovec duší.

„Kvůli té holce,“ odpověděl Leon. „Dneska ji pustili. Jsou to už tři roky a Kent pořád zuří, že jim utekla. Přikázal mi ji najít... Ale já na něj kašlu. Jeho rozkazy mám na háku. Ať si ta holka klidně pláchne, mně je to fuk. Kent ji nedostane, ani kdyby mi zpřelámal všechny kosti v těle.“ Hořce se zasmál.

Ta holka... Leon mi ten příběh vyprávěl: Kentova dcera ji odlákala do lesa, zatahla ji do starého kostela, kde už čekali Kentovi přísluhovači. Vyřezali jí do kůže znamení a hodili ji do šachty.

Měla se stát první obětí pro jejich kruté Božstvo.

Jenže ona jim utekla, a chytit ji dokonce nedokázal ani Leon.

Nikdy se nedozvím, jak se patnáctileté smrtelnici podařilo utéct démonovi. Nešlo mi do hlavy, jak se dokázala z lesa dostat, vždyť krvácela, byla dezorientovaná a omámená.

„Proč ji zavřeli?“ zeptal jsem se. „Prý to řešila policie.“

„Pokusila se zabít Victorii Hadleighovou.“ Leon se na pohovce opřel a zavřel zlaté oči. „Policajti Kentovi zobou z ruky. Podělaný lidi. Tak zatraceně snadno se nechají podplatit,“ povzdechl si. „Zavřeli ji do nějaké léčebny, údajně má duševní poruchu. Podle mě jí to moc nevadilo. Celý tři roky tam byla v bezpečí. Ale teď... je venku. Sama.“ Přemáhal ho spánek a hlas mu slábl. My démoni jsme moc často nespali a usínali jsme jen tehdy, když to bylo zoufale

zapotřebí. „Božstvo zná její pach. Bude ji pronásledovat. Čeká ji zatraceně divoká jízda.“ Zívl. „Na chvilku si dáchnu. Jen na minutku. Minutku...“

Usnul jako dudek.

Na prokletých místech žili prokletí lidé. Fascinovali mě. Byli zlomení a přežili nebo zkrátka propadli zlu. Rád jsem lovil zvláštnosti, duše s temnou historií a hlubokými jizvami. Byly nejdivočejší a moje vítězství pak bylo ještě sladší.

Tahle holka, která utekla kultu Kenta Hadleigha – musela být výjimka. Vzácnost. Ale pokud ji nezabije vyvržení ze společnosti, nepochybně ji dostanou příšery, které na ni cíhají. Cítil jsem je mezi stromy – byli to eldové. Lákala je magie, která ji obklopovala. Bažili po její chuti.

Pravděpodobně nepřežije ani první noc.

Leon odpočíval a já se vydal ven. Vzduch nepříjemně jiskřil energií a mravenčení v zátylku mě varovalo před blížící se změnou. Hranice mezi Zemí, peklem a všemi ostatními říšemi se zdála téměř neznatelná. Sítila a ztenčovala se jako měsíc a někteří si mysleli, že nakonec úplně zmizí a uvrhne realitu do chaosu.

Nevěděl jsem, jestli tomu věřím, ale věděl jsem jistě, že v Abelaumu jsou ještě i další démoni. Takoví, jací tu ještě před pár dny nebyli. Celou noc jsem zvědavě a neúnavně stopoval jejich pach.

Zavedl mě ke starému bistru na břehu vody, jehož blikající neonová cedule hlásala, že je otevřené nonstop. Na parkovišti jsem si zapálil jointa a snažil se nahlédnout dovnitř. Uvnitř seděli tři démoni, pořádný kus od sebe. Dva z nich jsem znal, byli to lovci duší, takže jsem mohl jen hádat, že ten třetí byl stejný. Věděli o mně, a zatímco popíjeli kávu a rýpali se v jídle, které nehodlali jíst, ostražitě mě sledovali.

Co tu sakra dělali?

Kouřil jsem a vítr se otočil. Bylinná vůně trávy připomínající pach skunka vanula opačným směrem a já ucítil pronikavý pach železa a hniloby. Otočil jsem se k lesu a zadíval se do stínů. Ticho noci prořízlo zavytí vycházející z hluboké temnoty, ten děsivý zvuk zněl téměř lidsky. Dlouze jsem si potáhl a pomalu vyfoukl kouř. Nejdřív démoni a teď ty bestie... něco je sem přitáhlo.

Vešel jsem do bistra a ti tři rychle sklonili hlavy. Byl jsem tu dost dlouho na to, abych si vybudoval reputaci, získal dost duší a vysloužil si pověst lovce, se kterým si není radno zahrávat. Tihle démoni byli mladí a nezkušení. Možná se pokoušeli lapit svou první duši, ale z koho ji chtěli vymámit?

Přistoupil jsem k pultu a poklepal na něj, abych upoutal pozornost nervózního číšníka. Měl vykulené oči a prsty se mu trásly. Netušil, že všichni hosté, kteří se tu dnes večer sešli, byli nezemští tvorové, ale jeho instinkt ho varoval před nebezpečím.

„Kávu, bez smetany,“ poručil jsem si a sledoval, jak mi rozklepaně nalévá do hrnku tmavou tekutinu. „Dneska tu chcíp pes, co?“

Pokrčil rameny. „Je to divný. Jako by něco nebylo v pořádku.“ Když mi podával hrnek, vyhlédl z okna. „Slyšel jsi to vytí? Vlky tu nemíváme.“

„To nebyl vlk,“ odpověděl jsem. Zachytil jsem zvuk rychlých kroků. Někdo běžel, byl daleko, ale blížil se. Tohle nebyl nejlepší večer. „Nechod' k autu sám, ať tě někdo doprovodí.“

„Proč jako?“ divil se číšník. Najednou ještě víc vykulil oči a podíval se na mě. „Co to sakra je?“

Sprintující kroky se blížily, blížily –

Dveře se rozletěly a zvonek nad nimi začal splašeně cinkat. Pomalu jsem se otočil a cítil, jak napětí ve vzduchu sílí. Na prahu stála mladá žena s dlouhými, rozčuchanými hnědými vlasy. Byla vysoká a hubená, na zádech měla batoh

a na nohou zabláčené boty. Všechno její oblečení bylo potřísněné blátem – blátem a... krví.

Ztuhla a rozhlédla se. Upíraly se na ni všechny oči v místnosti – tři páry z nich hladově. V její opojně sladké vůni jsem jasně rozeznal magii. Ale ta krev nebyla její vlastní. Okamžitě jsem poznal, komu patřila.

Byla to krev bestií. Bojovala s eldy.

„Hej!“ houkl na ni číšník ostře. „Já tě znám! Jsi Juniper Kynesová! Máš být v blázinci! Pokusila ses zabít tu holku!“

Juniper se zhluboka nadechla a z tváře si rukávem otřela kapku krve. Pak zamířila k toaletám na druhém konci bistra. Číšník ji nejspíš neslyšel, ale já ano.

„Ona se mě pokusila zabít první.“

Pak se zamkla na záchodě. Všichni démoni zkameněli, jejich touha po ní byla skoro hmatatelná. Tiše jsem se zasmál a napil se horké kávy, ze které se ještě kouřilo. Mladí lovci duší jako tihle vždycky zoufale hledali snadnou kořist. Prahli po dohodě s někým, koho by nemuseli přesvědčovat, že magie a příšery skutečně existují.

Tahle holka to už věděla. Viděla příšerné hrůzy. Ale to jí ani zdaleka nepomůže.

„Měl bych zavolat policii,“ řekl číšník a ostražitě koukl po dveřích vedoucích na toalety. Zvuk tekoucí vody zevnitř ustal a dveře se znovu otevřely. Juniper ztěžka vyšla ven a těkala po místnosti široce rozevřenýma očima. Pohybovala se jako vyděšené zvíře, jako by byla připravená okamžitě vystřelit do sprintu. Připomínala mi vlčici. Mladou vlčici, která se ztratila své smečce a stala se z ní kořist.

Byla fascinující.

Přistoupila k pultu a neustále po mně pokukovala. „Potřebuju jídlo.“

Číšník zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Koukej vypadnout.“ Pomalu natáhl ruku po telefonu.

Ona bleskurychle vytáhla pistoli a hlaveň natočila jeho směrem. Druhou rukou si z pouzdra na stehně vyndala dýku a namířila ji na mě. Nevinně jsem zvedl ruce.

„Nedělej blbiny,“ zasyčela a hlas se jí třásl. „Prostě mi dej nějaký podělaný jídlo. Je mi jedno co. Dej to do tašky. Dělej.“

Číšník přikývl a zmizel v kuchyni. Byl bledý jako stěna. Juniper na mě mířila nožem a nervózně sledovala mě i démony, kteří seděli za mnou. Samozřejmě nemohla vědět, co jsme zač. Na veřejnosti jsme všichni nosili lidské převleky.

„Ten kluk zavolá policii,“ varoval jsem ji. Trhla sebou a zrychlil se jí dech, tékala pohledem mezi mnou a dveřmi do kuchyně.

„Do háje.“ Přelezla pult, sáhla pod něj a rychle si do tašky naházela pytlíky sušenek a balíčky krekrů. Znovu se vynořila a vyběhla ze dveří přesně ve chvíli, kdy se z kuchyně ozval hlasitý křik.

„Policajti jsou na cestě!“ Číšník nakoukl do lokálu. Za ním stál mohutný kuchař, který svíral v ruce pánev, jako by to byla baseballová pálka. Ta divoška je asi trochu vyděsila.

To se mi líbilo.

Démoni se rychle zvedli od stolu, aby jim potenciální kořist neutekla, a já s povzdechem dopil zbytek kávy. Mě nezajímala... tedy... do této chvíle. Ale šlo po ní tolik lovců a ona měla v očích takový strach a zoufalství, když mi hrozila nožem, že mě nenechala chladným.

Odešel jsem z bistra rychleji, než jsem měl. Zmatenému číšníkovi to muselo připadat, jako bych se prostě vypařil a zůstal po mně jen prázdný hrnek. Lovci už byli na parkovišti, mířili k silnici, smáli se a hecovali, kdo tu holku oslovil jako první. Předběhl jsem je.

Prudce se zastavili a jejich lidské převleky okamžitě zmizely. Tři páry zlatých očí mě ostražitě sledovaly, drápy

vytasené, a lovkyně, kterou jsem příliš neznal, vycenila tesáky. Ušklíbl jsem se.

„Nevrč na mě, drahoušku, je to nezdvořilý,“ napomenul jsem ji a lovec vedle ní ji drsně štouchl do žeber. „Tolik povyku kvůli jedné malé smrtelnici, jo?“

„Ty víš, že se nám mileráda upíše,“ ozvala se Amiria. Věděl jsem o ní jen to, že je čerstvou lovkyní duší, ale ještě neuzavřela žádnou smlouvu. Už se nemohla dočkat, viděl jsem jí to na očích. „Ale my tu byli první, Zane. Nech pro jednou duši nováčkovi.“

Naklonil jsem hlavu na stranu a vykročil k nim. Jakmile jsem udělal první krok, všichni ucouvli. Jejich nervozita mě pobavila. „Nechce se mi. Venku je spousta duší. Věřte mi, zelenáči. Najděte si někoho sobeckýho, hamižnýho, kdo prahne po světském bohatství a nemyslí na posmrtný život. To je snadná kořist. Ale tahle holka...“

Dovolil jsem svému tělu, aby se změnilo. Žíly mi zčernaly jako stopy inkoustu pod kůží a zuby se mi zašpičatěly do ostrých tesáků. Nahromadil jsem kolem sebe energii, zkonduzoval ji a vytvořil závoj temnoty. Možná to bylo malicherné, ale chtěl jsem je varovat. Chtěl jsem jim ukázat svou moc – měl jsem jí dost na to, abych je všechny zničil hned teď a tady, kdyby se mi pokusili odporovat.

„Tahle je moje.“

Zatímco jsem je pozdržel, Juniper utekla o pěkný kus dál. Zablýhl jsem ji na klikaté silnici s pistolí v ruce. Kráčela uprostřed a zběsile se kolem sebe rozhlížela. Les se táhl až k okraji asfaltu a husté ostružiní po obou stranách tvořilo bariéru ze spleťtých šlahounů pokrytých trny. Stromy se tyčily vysoko k nebi a pod jejich větvemi číhaly ve stínech příšery.

Slyšel jsem, jak škrábou do kůry.

Ta dívka je slyšela také.

Otočila se s namířenou zbraní. Obklopila ji nahořklá vůně strachu, v žilách jí koloval adrenalin. Ten pronikavý pach hrůzy mi rozbušil srdce. S očima dokořán čelila temnotě. Zápach hniloby ve vzduchu sílil, jak se bestie mezi stromy plížila blíž.

Utekla v okamžiku, kdy jsem se přiblížil. Jeden eld by si na mě netroufl.

„Musíš mířit na hlavu. Jinak se nedají zabít.“

Při zvuku mého hlasu málem vyskočila z kůže. Namířila na mě pistoli, svírala ji oběma rukama a natažené paže se jí třásly. „Kdo sakra jsi?“ zeptala se a přimhouřila oči. „Viděla jsem tě v bistru. Sledoval jsi mě.“

„Sleduje tě docela dost bytostí, Vlčice, a všechny ti chtějí ublížit mnohem víc než já.“ Zadíval jsem se mezi stromy. Blížily se k nám další bestie, v temnotě se míhaly jejich siluety. Měly dlouhé, kostnaté končetiny a ohavná, shrbená těla. Při pohybu připomínaly pavouky. „Musíš se někam schovat. Jestli se budeš chtít někam přesunout v noci, jeď autem.“

Zbraň sice nesklonila, ale strach z její tváře pomalu ustupoval a nahrazovala ho zvědavost. „Tyhle bytosti... ty víš, co jsou zač?“

„Eldové,“ odpověděl jsem. Zlaté duhovky se mi proměnily v hnědé a zatáhl jsem drápy. Vypadal jsem jako běžný smrtelník, alespoň prozatím. Nemá smysl ji ještě víc děsit. „Jsou to starší příšery. Pocházejí z doby, kdy byl svět ještě mladý. Probouzí je magie. Magie... a božstva.“

Zarazila se a pistoli naklonila. „Patříš k nim, že jo? K Libiri.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, do toho pitomýho kultu Kenta Hadleigha nepatřím. Nepotřebuju tě obětovat starodávnému Božstvu. To by bylo plýtvání tvou duší.“ Podíval jsem se na ni a všiml si jizev ve výstřihu jejího trička. Byly to rituální

značky, vyřezali jí je do masa ten večer, kdy ji málem zabili. „Je nádherná, poraněná.“

Juniper začala pomalu couvat. „Tak co teda k čertu jsi? Co chceš?“

„Zatím vůbec nic.“ Ukázal jsem jí skutečnou barvu svých očí a ona ztuhla. Vytáhl jsem drápy a předvedl jí pravou podobu svých zubů. Couvala tak rychle, že zakopla a sotva se udržela na nohou. „Ale jednoho dne, Vlčice, možná budu chtít všechno.“

Vystřelila na mě.

Kulka mě zasáhla do ramene. Připadalo mi to jako pouhé štípnutí. Zvědavě jsem se podíval na ránu, strčil do ní prst a vytáhl z ní kulku. Juniper s hrůzou sledovala, jak jsem ten zkrvavený kousek kovu upustil na zem.

„Páni, ty jsi ale koketa,“ zasmál jsem se. „Udělej to ještě jednou, Juniper, a začnu si myslet, že si chceš hrát.“

„Co jsi sakra zač?“ Viděl jsem na ní, že se chystá utéct. Vrtěla hlavou, její mozek nedokázal zpracovat to, co měla před očima.

„Ještě se uvidíme,“ oznámil jsem jí. „Přežij pár let, Juniper, bojuj o život. Mám bojovníky rád. Jsou nejzábavnější kořistí. Přežij, a až mě uvidíš příště, možná pro tebe budu mít nabídku.“

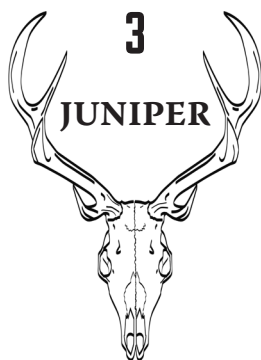
„Nestojím o tvoje nabídky,“ odsekla. „Drž se ode mě radši dál!“

Nespokojeně jsem mlaskl. „To říkáš teď. Ale postupem času, až tě to neustálý nebezpečí unaví, možná změníš názor. A možná ne.“ Pokrčil jsem rameny. „Rozhodneš se sama. Každopádně se ještě uvidíme. Teď se někam schovej. Co nejdál od stromů. S cestováním počkej do rána. Juniper Kynesová...“ Během vteřiny jsem byl u ní. Skláněl jsem se nad ní, a když ke mně zvedla vytřeštěné oči plné vzdoru, vycenil jsem na ni tesáky. „Uteč.“

Rozběhla se a sprintovala po silnici. Eldové jí nedají pokoj, ale já je zdržím, minimálně pro dnešek. Vlčice bude mít větší šanci.

Měla v sobě víc vzteku, než jsem si původně myslel. Na někoho, kdo se spálil, v ní plálo tolik ohně. Ulovil jsem dost duší, abych si mohl dovolit být vybíravý, takže jsem lovil spíš z rozmaru než z nutnosti.

A ona by byla fantastická kořist.

Když vám budou lidé opakovat, že jste blázen, po určité době jim začnete věřit. Kousek po kousku rozebíráte své vzpomínky, rozplétáte je, dokud je úplně nerozpítváte a nezdeformujete. Pak začnete pochybovat o každé vteřině své minulosti. Příběh, který jsem tolikrát vyprávěla – záchranářům, policii, matce, bratrovi, zas a znovu a s rostoucím zoufalstvím –, jsem měla uložený hluboko v paměti. Stal se pojítkem mezi tím, kým jsem bývala, a mým novým já.

Většina lidí si nebezpečí romantizovala a ráda o něm snila: jak by unikli, jak by bojovali, jak by byli příliš chytří na to, aby se nechali zranit. Takové fantazírování se ale ani zdaleka neblíží reakci v okamžiku, kdy se v nebezpečné situaci skutečně ocitnete. Někdy se na vás řítí jako nákladní vlak a vy se nedokážete ani pohnout. Ztuhnete a necháte se přejet.

Někdy nemusíte utíkat ani se bránit. Někdy se stane něco ošklivého.

A to ošklivé vás změní. Už nevnímáte svět tak jako dřív. Dojde vám, že chování, morálka, kultura, společnost, přátelé a rodina nejsou tím, čím se zdají být. Jsou to jen koncepty, na kterých lpíme, aby byla naše existence snesitelná. Když přestanete poslouchat ty falešné optimistické kecy, zbude vám jen jedno – touha přežít.

A to není nic pěkného. Udusí ve vás morálku a laskavost. Není černobílá, neexistuje jen dobro, nebo zlo. Obklopí vás odstíny rudé – krve, o kterou jste někoho připravili, nebo o ni sami přišli.

Moje strategie přežití byla pistole, alkohol a drsný sex, kterým jsem se snažila ulevit si od bolesti.

Ten zaplivaný bar se aspoň vzdáleně podobal běžnému klubu, nic lepšího jsem ten večer nenašla.

Na dřevěných stěnách visely neonové nápisy, na strop někdo přibil staré poznávací značky a většinu prostoru zabíraly kulečnickové stoly. Ze silnice jsem na nejbližších kilometrech neviděla město, ale muselo být nedaleko, protože bar praskal ve švech.

Bylo pozdě a členové revivalu Misfits, kteří se kymáceli na jevišti, byli tak opilí, že skoro nemohli zpívat. Byla jsem asi o deset let mladší než většina zdejšího osazenstva, takže jsem budila pozornost. Ale u boku mi viselo pouzdro s pistolí a s kulečnickovým tágem jsem to uměla jako profík, takže se do mě nikdo nenavážel. Potřebovala jsem vyhrát pár kol, abych měla ráno na benzin, a tak jsem si trochu pomohla a nehrála tak úplně podle pravidel.

Lhát, krást, utíkat.

Přežít. Pokud jste chtěli přežít, museli jste zapomenout na poctivost.

Pečlivě nasměrované tágo jsem opřela o prst. V tu chvíli jsem ucítila, jak se ke mně někdo zezadu tiskne, a na krku mě pálil horký dech. Drsná ruka mi sklouzla po paži a tlusté špinavé prsty mi sevřely zápěstí.

„Tři kola po sobě, holka,“ řekl Will, proti kterému jsem hrála už hodinu. Byl to kus chlapa, farmář, plešatá hlava a zastřižené vousy. „Víš, já bych nerad sypal své prachy podvodnici.“

Pokusila jsem se napřímit, ale skláněl se nade mnou a nedovolil mi to. Ztěžka jsem si povzdechla: „Já nepodvádím, Wille. Ty prostě neumíš prohrávat.“

Prudce mě chytil za džínovou bundu, přitáhl si mě, otočil mě k sobě tváří a narazil mě na hranu stolu. Jeho kámoši se zachechtali. Viděla jsem, že nás všichni pozorují, ale s nikým to ani nehnulo.

Věděla jsem to. Nikdo se mě nezastane.

„Na tu pistoli ani nemysli, mrcho,“ hekl, když si všiml, že jsem se dotkla zbraně. Ovanul mě pach chlastu a žvýkacího tabáku. „Můžem se dohodnout po dobrým. Necháš si všechny mý prachy, ale budeš si je muset zasloužit. Kámoši i já ti moc rádi dáme vydělat.“ Pořád svíral látku mé bundy, ale teď mi navíc přitiskl prsty na rty a hrubě zatlačil, aby je dostal dovnitř.

Tupec. Vážně si myslel, že ho nekousnu?

S výkřikem ucukl a já jsem vyplivla jeho krev. Zazubila jsem se na něj. Jenže ruka, do níž jsem ho kousla, se vrátila, klouby mě tvrdě udeřily do lícni kosti a já se zhroutila na podlahu.

Paráda.

„Ty zasraná čubko!“ zasyčel a zraněné prsty si otřel do bundy. „Dám ti za vyučenou, takhle se ke mně –“

Vytáhla jsem pistoli, zamířila a stiskla spoušť.

Temenó jeho hlavy se rozprsklo jako meloun a kolem nás vypukl chaos.

Jeho kámoši se na mě vrhli, lidé se hrnuli ke dveřím a kapela hrála, jako by přímo před jejich opilýma očima vůbec nedošlo k vraždě. Ale Will nebyl jediný, kdo to té noci koupil. Kolem hlavy mi prosvíštělo tágo, já znovu vystřelila, útočníka zasáhla do ramene a hned nato mezi oči. Vyhnula jsem se úderu jiného, nakopla jsem ho do koulí, a když se přede mnou zlomil v pase, vpálila jsem mu kulku do zátylku.

Nezáleželo mi na tom, kdo zemře. Nezáleželo mi na tom, kolik krve bude prolito. Myslela jsem jen na jediné – udělám i ty nejzvrácenější věci, abych přežila.

V baru se rozpoutala rvačka. Obklopil mě zmatek, na zemi se kupily rozbité lahve, ozývaly se výstřely, křik i vztek-lé nadávky. Perfektní příležitost rychle se odsud vypařit. Prohledala jsem kapsy mužů, které jsem zabila, nacpala jsem si do kapsy další stodolarovku a jednu dvacku a drala se davem k východu.

Málem se mi podařilo nepozorovaně vyklouznout, ale na poslední chvíli do mě někdo vrazil takovou silou, až jsem spadla. Snažila jsem se odplazit, ale chytil mě za kotník a přitáhl mě zpátky.

„Myslíš si, že ti to tak snadno projde, ty podělaná –“

Zbytek věty zanikl ve zběsilých výkřicích a ruka, která mi svírala kotník, náhle povolila... a dopadla na zem vedle mě, na špinavých prknech se rozlévala kaluž krve.

Co... co se to ztraceně stalo?

Otočila jsem se. Chlápek, který se mě snažil zadržet, si zdravou rukou svíral krvácející pahýl a řval hrůzou. Na jednu zachrčel a na bílé tričko se mu vyřinul proud krve. Měl podříznuté hrdlo. Svezl se celým tělem na podlahu a já vytřeštěnýma očima sledovala, jak do něj muž, který ho měl na svědomí, šťouchl špičkou boty.

„Začíná to být divoký,“ prohodil. Byl vysoký a ramenatý, přední stranu jeho bundy zdobily rudé skvrny. Zpod lemu kapuce na mě zíraly medově hnědé, nezvykle jasné oči. Zachytila jsem záblesk stříbrných šperků – dvojitý piercing ve spodním rtu a drobnou činku v obočí. Měl potetovaný krk a předpokládala jsem, že i zbytek těla, ve kterém bude mít i víc piercingů. Roztržitě se poškrábal krvavými prsty na tváři a pak se ke mně natáhl, aby mi pomohl vstát. „Není ti nic?“

Ty oči mi byly povědomé. Probudily ve mně nějakou starou vzpomínku, něco mlhavého a téměř zapomenutého. Už jsem se s ním někdy setkala?

Nezáleželo na tom. Jeho gesto jsem ignorovala, vyskočila na nohy a vyběhla ze dveří. Neměla jsem čas na pokec se sexy vrahem. Kdepak. Musela jsem sebou hodit.

Vzduch venku byl ztěžklý prachem, protože všichni hosté s ohromným spěchem vyjížděli z prašného parkoviště a jejich trucky se rychle vydávaly pryč po dlouhé, temné silnici. Rozběhla jsem se ke svému džípu, nastartovala a chvíli jsem čekala, až se benzin dostane do motoru. Položila jsem pistoli na sedadlo, a když jsem zařadila zpátečku, ohlédla jsem se ke dveřím baru... a z nich se vynořil majitel s brokovnicí v ruku.

Sakra.

Dupla jsem na plyn, masivní pneumatiky džípu se zaryly do hlíny a vystřelily auto na silnici. Široko daleko nestály žádné budovy, přede mnou se táhla jen nekonečná rovná silnice, takže jsem mohla ze svého starouše vytlačit maximální rychlost.

Po nějaké době se objevily stromy a silnice se proměnila v tunel z korun cypřišů a borovic. Nočním vzduchem se nesl zpěv cikád a na cestu mi svítily jen žluté světlomety. Nechala jsem bar za zády – dva kilometry, pak pět, poté osm. Teprve potom mi přestalo divoce bušit srdce.

Na jediné rozhlasové stanici, kterou se mi podařilo naladit, hráli delta blues a já ztišila zvuk, stáhla okýnka a nechala se šlehat do tváře chladným vzduchem. Měla jsem v plánu jet bez zastavení celou noc, možná až do zítřejšího poledne. Někteří lidé se snažili zbavit stresu cvičením, mně víc vyhovovalo totální vyčerpání. Když jsem se dokázala úplně a naprosto odrovnat, můj mozek byl příliš unavený na to, aby mohl tvořit sny.

Příliš unavený na noční můry.

Do stěny džípu něco prudce narazilo, já se uhodila do hlavy o dveře a auto sjelo z cesty. Prudce jsem sešlápla brzdy a podařilo se mi zastavit, než jsem narazila do stromu. Rána mi krvácela a před očima mi tančily hvězdičky, natáhla jsem se na zadní sedadlo a šmátrala pod dekou tak dlouho, dokud jsem nenahmatala chladný kov své poloautomatické pušky SPAS-12.

Něco mi říkalo, že devítimilimetrová pistole na tohle možná stačit nebude.

Vyskočila jsem z džípu a nechala rozsvícená světla, abych v té tmě viděla aspoň něco. Rádio pořád hrálo, smutné brnkání znělo v temnotě korun stromů děsivě. Pátravě jsem se rozhlížela ve stínech a přemáhala nutkání setřít krev, která mi pomalu stékala po tváři. Zvuky lesa byly nepřírozně hlasité. Všechno vrzalo a sténalo, cikády tvořily sbor s cvrčky a houkáním sovy.

Možná jsem jenom srazila jelena. Jela jsem rychle a nedávala jsem pozor. Možná...

Kolem mě se rozhostilo hrobové ticho. Z kakofonie zvuků zbylo jen vrzání stromů. Chladný vítr se obrátil a zavál mým směrem štiplavý a kyselý pach smrti.

Připravila jsem si pistoli a tmou se ke mně blížila mohutná, znetvořená postava.

Eldové vypadali pokaždé jinak. V Abelaumu připomínali bizarní zmutované vlky. V New Yorku byli jako obrovské odulé krysy. A tady... tady vypadali jako zatracení krokodýli.

Tvor vstoupil do paprsků světlometů džípu, velkou tlamu lemovanou shnilými zuby dokořán. Nezaměnitelně páchl, jako maso kazící se v letním vedru. Dlouhé tělo mu pokrývaly silné šupiny a hrbil záda, jako by se chtěl napřímit. Přední nohy měl příliš dlouhé – jen holé kosti a šupiny a shnilé maso.

Jeho zadní nohy byly silné a svalnaté a mně došlo, že by na mě nejspíš mohl skočit dřív, než stihnu vystřelit.

Musela jsem zaútočit jako první.

Vypálila jsem kulku, v uších mi zvonilo a ta bestie po mně skočila – přesně jak jsem očekávala. Uskočila jsem a tvor s hrdelním zavrčením proletěl těsně kolem mě. Znovu jsem vystřelila a zasáhla ho do ramene. Vyplýtvala jsem skoro všechny náboje, ale ani jednou jsem nezasáhla hlavu.

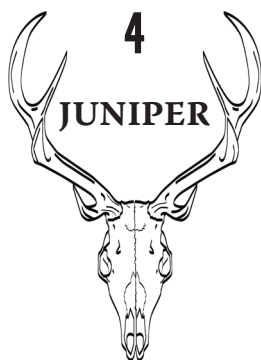
Utíkala jsem a snažila se od něj dostat co nejdál. Myslela jsem, že mířím k silnici, ale místo toho jsem se ocitla hluboko v lese. A eld mi byl v patách.

Otočila jsem se a zvedla zbraň, ale neměla jsem dost času zamířit. Stiskla jsem spoušť. Kulka skončila v jeho boku, vyrvala mu kus masa a on se zapotácel. Kolem něj se rozstříkla krev. Narazil do mě a přimáčkkl mě k zemi, ryčel a jeho čelisti mi cvakaly jen několik centimetrů od obličeje.

Musela jsem použít pistoli, abych ho zadržela, přitiskla jsem mu ji na krk a snažila se zvednout nohy, abych ho mohla ze sebe skopnout. Podcenila jsem ho. Tak obrovského elda jsem nikdy předtím neviděla. Cítila jsem jeho odporný dech a z jeho dlouhého černého jazyka mi na tvář odkapávaly nechutně páchnoucí sliny. Paže se mi začínaly trást vyčerpáním. Věděla jsem, že už dlouho nevydržím. Už jen... Musím...

Podářilo se mi zvednout nohu a vší silou tu zrůdu kopnout do zraněného boku. Klopýtal pryč a řval tak hlasitě, až mě bolely ušní bubínky. S námahou jsem se vyškrábala na nohy, ale eld už se zase chystal k útoku.

Vystřelila jsem.

Výbuch netvorovi roztříštil lebku. Zhroutil se na zem, stáhl se jako brouk, chvíli se divoce svíjel a nakonec znehybněl. Zhluboka jsem vydechla, snažila se popadnout dech a sledovala, jak se rozpadá na blátivou kaši a červy. Tihle tvorové zanikali všichni stejně – všechno kromě jejich lebek během několika vteřin shnilo.

Setkání s nimi mě pokaždé naplnilo mrazivou hrůzou. Kdysi mi z nich bolestivě silně tlouklo srdce. Ale za ta léta jsem si na boj s eldy zvykla.

Myslívala jsem si, že se potulují jen kolem Abelaumu, ale pletla jsem se – eldové byli všude.

Přitahovala jsem je, šli po mně jako včely po medu, jenže už jsem se jich nebála. Na světě existovaly horší příšery, mnohem horší. Třeba –

„Umíš se ubránit. To je roztomilý.“

Otočila jsem se s pistolí v ruce. Nevěděla jsem, co mám čekat, ale rozhodně jsem nečekala jeho. Toho sexy vraha z baru.

Vystoupil ze stínů, oblečení měl ještě víc potřísněné krví než předtím a nestoudně se na mě usmíval – jako by říkal „sežeru tě zaživa a budu se u toho smát“.

Zamračila jsem se. „To je snad jasný. Ubránila bych se i v tom baru, kdybys mě nechal.“

Omluvně zvedl ruce. Dokonce i dlaně měl potetované složitými pentagramy a podivnými runami. „Nepochyboval jsem o tobě. Taky jsem se chtěl trochu pobavit.“

Posměšně jsem se ušklíbla, ale pistoli jsem neodložila. Nebyla jsem žádná důvěřivá naivka. „Jsi spokojenej, ne? Na někoho, kdo právě zavraždil člověka, vypadáš dost v pohodě. Děláš to často?“

Pokrčil rameny. „Šetřím si to, aby to pořád byla zábava. Nechci přijít o takový to šimravý vzrušení. Ty taky nevypadáš jako zelenáč.“

Podívala jsem se na hromadu bahna a červů, která po eldovi zbyla. O existenci těchhle příšer věděli jen nešťastníci, kteří se s nimi setkali. Tedy ti, kdo se s nimi setkali a přežili to – a těch bylo poskrovnu.

Skepticky jsem se po něm ohlédla. „Ty víš, co to je?“

„Viděl jsem je v okolí“, odpověděl. „Víš, že kdybys tu lebku odnesla na policii, řekli by ti, že je to jen obyčejnej starej krokodýl?“

Přikývla jsem. V zoufalství jsem kdysi odnesla lebku zabitého elda k místnímu veterináři. Kdybych dokázala, že příšery jsou skutečné, možná by mi lidé uvěřili i to ostatní. Ale takové štěstí jsem neměla. Podle veterináře šlo o vlčí lebku ve vysokém stádiu rozkladu.

„Vypadáš, že by ti prospěla tráva.“ Podal mi tenkého, ručně ubaleného jointa, ale udělal to chytrě – ani se nepohnul, nepokusil se ke mně přiblížit. A měl pravdu, vážně jsem si potřebovala pořádně zahulit. Alkohol už ze mě vyprchal a v hlavě mi vířily myšlenky. Ten chlápek byl hodně zvláštní a já jsem nechápala, co sakra dělá tak hluboko v lese. Ale technicky vzato mě v tom baru zachránil – což bych nikdy nepřiznala. Od oka mi připadal neozbrojený a jediný výstřel z mé zbraně by ho roztrhal na kusy. Asi by nevadilo, kdybychom si dali napůl jointa.

Přikývla jsem. „Vypadnem odsud. Mám kousek odtud zaparkovanéj džíp.“

„Jsme pár kroků od zátoky,“ řekl. „Pěšky jsme tam za chvíli. Je tam pěkněj výhled, měsíc a tak.“

Probodla jsem ho pohledem a houpla zbraní. „Pokoušíš se mě odtáhnout na nějaký odlehlý temný místo, fešáku?“

Omluvně zvedl ruce. „Hele, ty jsi z nás dvou ta ozbrojená. Takže jsi ve výhodě.“

Zamyšleně jsem našpulila rty. „Tak jo, veď mě. Ale nic na mě nezkoušej. Jinak ustřelím hlavu i tobě.“

„Budu se chovat jako světec,“ řekl a sepal ruce v předstírané modlitbě. Obrátila jsem oči v sloup. Typické. Sexy lhář. To je mi novinka.

Za pár minut jsme dorazili k vodě. Před námi se otevřela mýтина s bažinatou řekou, která se třpytila stříbřitým měsíčním světlem. Můj společník se posadil ke kořenům cypřiše, opřel se o kmen, vytáhl zapalovač a zapálil jointa.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a já se nadechla bylinného pachu marihuany.

„A ty?“ Seznamovala jsem se hodně nerada, dokonce i takhle daleko od domova. Moje minulost mě pokaždé dohnala. Bála jsem se, že když vyslovím svoje jméno, v očích toho druhého zahlédnu jiskru uvědomění.

Juniper, ta holka, která zmizela? Myslel jsem, že tě zavřeli do blázince. Že jsi fakt blázen. Viděla jsi v poslední době nějaký příšery? Ty ses přece pokusila zabít –

„Zane,“ představil se mi a podal mi jointa. Dlouze, pomalu jsem si potáhla a vychutnávala si chuť trávy. Takhle dobrou jsem neměla už celou věčnost. „A nemusíš mi to říkat, jestli nechceš. Chápu, jestli chceš zůstat v anonymitě.“

„Ty tu někde bydlíš?“ zeptala jsem se, trochu jsem se rozkašlala a podala mu jointa zpátky. Zavrtěl hlavou.

„Ne.“ Po částech vyfoukl kouř, který se mu vlnil kolem tváře. Nejspíš už na mě tráva působila, ale zatraceně... vypadal dobře. Ty jeho medové oči se zlatými skvrnkami byly tak podivně povědomé a připadalo mi, jako by svítily. Znovu mi podal jointa a zadíval se na hladinu vody před námi. Měl ostré čelisti a pod strojkem zastřiženými vlasy vykukovalo další tetování.

„Tak kde teda bydlíš?“

„Všude. A nikde. Pocházím z pekla.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale nedokázala jsem se ovládnout a pobaveně jsem se na toho žvanila usmála. „Fakt, jo? Proč jsi odešel? Bylo ti tam moc horko?“

Pokrčil rameny. „Všechny příšery jsou tady na Zemi. Napadlo mě, že se k nim přidám. A co ty? Odkud jsi?“

Zaváhala jsem. „Z Washingtonu.“

„Krásný místo. Mám tam kámoše. Je hodně jako ty.“

Tráva mi příjemně zamlžila hlavu a rozpouštěla obvyklou bolest ve svazech. Po dlouhé době jsem cítila něco, co se blížilo uvolnění. „Jako já? Jak to myslíš?“

„Prošel si něčím hrozným,“ odpověděl. „Zahořkl. Je vzteklej. Má tak trochu zabijácký sklony.“ Pokrčil rameny. „Je tak zuřivej, že na šukání s ním jen tak nezapomeneš.“

Zasmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. „Nenávistnému šukání se nic nevyrovná, co?“

„Přesně jak říkáš.“

Mlčky jsme dokouřili zbytek jointu. Nad námi zářil měsíc, v kroví cvrkali cvrčci, já byla příjemně zhulená a bylo mi fakt dobře.

Cítila jsem se tak fajn, až jsem začala rejdit očima po tom zatraceně pohledném těle, které sedělo vedle mě. Zane dodržel svůj slib a nic na mě nezkoušel. Ale pak jsem si všimla boule v jeho džínách. A byla pořádná.

„Ty jsi vážně neškodnej, co?“ zeptala jsem se ho.

Podíval se na mě. V tom podivném světle – stříbrný měsíc a rudý uhlík na jointu – bych přísahala, že měl zlaté oči. Jako slunce za soumraku.

„Jak to myslíš?“ Zase se tak nestoudně usmál. „Měl bych se na tebe snad vrhnout?“

Obrátila jsem oči v sloup a přejela si jazykem po rtech. „To bys měl vědět ty.“

Posunul se. Seděla jsem na zemi se zkříženýma nohama a on dřepěl vedle mě. Byl tak vysoký, že se na mě pořád díval shora. „Od ozbrojené ženy to zní nebezpečně.“

Ušklíbla jsem se, zvedla zbraň a namířila mu ji na hlavu. „Máš strach?“

Ach, ten jeho úsměv byl ďábelský.

Popadl mě za kotník a škubeň s ním. Vmžiku jsem ležela na zádech pod ním, on pevně přišpendlil k zemi mou ruku se zbraní a chytil mě pod krkem, takže jsem se nemohla ani hnout. Sklonil se ke mně, naše rty dělilo jen několik centimetrů. Opojně voněl, jako tráva a whisky, karamel a kouř.

Pod stříbrnou činkou v jeho obočí jsem zahlédla drobné tetování – kříž svatého Petra. Přejížděl po mé tváři žhavým pohledem a teprve pak se mi podíval do očí. Z těch jeho šlehaly plameny. „Víš, že si pěkně koleduješ?“

„Prosím, neubližujte mi, pane,“ posmívala jsem se, přestože mě tiskl dost pevně. „Jsem jen nevinná holka.“

Z hloubi jeho hrudi zaduněl smích. „Ty jsi všechno, jen ne nevinná. A já ti ublížím, s tím počítej.“

Je zvláštní, že přestože mě bolest a smrt pronásledovaly ve snech, zoufale jsem je vyhledávala i ve dne. Dalo by se to nazvat úchylkou nebo fetišem – toužila jsem polapit všechno, co mi ublížilo, a přivlastnit si to. Ovládnout to. Využít to. Možná mě to jednoho dne přestane děsit. Třeba díky tomu jednou přestanu mít noční můry.